

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PASTEL, spol. s r. o., IČO 31 732 704, Pod Kamennou baňou 36, Prešov, právne zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Morochovičom, advokátska kancelária, Jánošíkova 2349/7, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Cob 48/2018 zo 17. októbra 2019 v časti výroku o potvrdení výroku rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 24 Cb 12/2018 z 18. júna 2018 o nepriznaní nároku na náhradu trov konania a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PASTEL, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti PASTEL, spol. s r. o., IČO 31 732 704, Pod Kamennou baňou 36, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci

namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 48/2018 zo 17. októbra 2019 v časti výroku o potvrdení výroku rozsudku Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 Cb 12/2018 z 18. júna 2018 o nepriznaní nároku na náhradu trov konania (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil výrok rozsudku okresného súdu, ktorý týmto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

3. Podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie, a to z dôvodu, že napadnutý rozsudok

- je arbitrárny,

- napadnutým rozsudkom došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania,

- proces interpretácie a aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku vykazuje zo strany krajského súdu znaky svojvôle a extrémny rozdiel s princípom spravodlivosti a zároveň ide o zjavne nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

3.1 Podľa sťažovateľky rozsudok okresného súdu v bode 42 odôvodnil nepriznanie náhrady trov konania jednou vetou: *„Keďže mal žalobca v spore úspech len čiastočný v rozsahu menšom ako 50 %, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“* Podľa názoru sťažovateľky predmetný postup okresného súdu je v zrejmom rozpore s princípmi spravodlivého súdneho konania a vykazuje znaky svojvôle, pretože okresný súd nepostupoval podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a nijako logicky neodôvodnil svoj postup pri nepriznaní náhrady trov konania.

3.2 Sťažovateľka je toho presvedčenia, že výklad § 255 CSP, ktorý zvolil okresný súd a v plnom rozsahu sa s ním stotožnil aj krajský súd, a to, že v prípade, ak mal žalobca úspech čiastočný v rozsahu menšom ako 50 %, sa trovy konania nepriznávajú, je zrejším zásahom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie. Za danej situácie postup krajského súdu, ktorý podľa mienky sťažovateľky odignoroval jej výhrady uvedené v odvolaní týkajúce sa náhrady trov konania a potvrdil výrok o náhrade trov konania ako vecne správny, považuje sťažovateľka za ústavnoprávne neudržateľný. Sťažovateľka v konaní nedostala podľa jej slov žiadnu odpoveď na otázku, prečo nebola uplatnená v konaní zásada úspechu. Aplikácia § 257 CSP nebola podľa názoru sťažovateľky použitá, pretože žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa neexistovali.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 4Cob/48/2018 zo dňa 17.10.2019 porušené bolo.

Výrok Rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 4Cob/48/2018 zo dňa 17.10.2019, ktorým bol potvrdený výrok Rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 24Cb/12/2018 zo dňa 18.6.2018 o nepriznaní nároku na náhradu trov konania sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Krajský súd Prešov je povinný do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky uhradiť trovy konania vo výške 360,75 €...“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

6. Ústavný súd opakovane (z najnovšej judikatúry porov. napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017) dáva na známosť, že považuje rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania však v zásade ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe

takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

6.1 Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) v spojení s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vylučujú uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (pozri § 419, § 420, § 421 a § 422 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania (I. ÚS 56/2017, I. ÚS 188/2018).

6.2 V rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania (resp. úspechu strán v konaní a povinnosti nahradit' vzniknuté trovy) krajský súd v napadnutom rozsudku v spojení s rozsudkom a závermi okresného súdu ústavne udržateľným spôsobom (i) interpretoval príslušné zákonné ustanovenia (§ 255 CSP) a (ii) tieto autonómne aplikoval na ustálený skutkový a právny stav vo veci, do interpretácie a aplikácie ktorej ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery krajského súdu.

6.3 Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho extrémnu arbitrárnosť alebo absolútnu ústavnú neakceptovateľnosť.

6.4 Závery krajského súdu v spojení so závermi okresného súdu týkajúce sa úspechu strán sporu v konaní a aplikácie príslušných zákonných ustanovení v napadnutom rozsudku navyše netrpia ani absenciou logiky.

6.5 Ústavný súd tak nie je v tejto veci oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery všeobecných súdov, čo sa výkladu a aplikácie jednoduchého (podústavného, einfaches Recht) práva týka.

6.6 Vzhľadom na dosiaľ prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu